

A vše se v dobré obrátí...

Natálie Součková

3. místo v II. kategorii

Dokud nepřijdeme o to, co nám bylo blízké, nevážíme si toho. To říká jeden z nejpravdivějších výroků všech dob. Mysleli jsme si, že máme všechno, že nemůže přijít nic, co by nám narušilo naše životy. Mýlili jsme se. Šíleně moc. Přišlo to a my nebyli vůbec připravení. Někteří z nás ztratili to, co jim bylo nejbližší. A někteří z nás naopak získali něco, co jim bude nejbližší do konce života.

Rok 2036

„Mamiiii, mamiiii,“ ozývalo se z druhého pokoje.

„Ano, zlatička?“ odpověděla jsem.

„Pojď sem!“ zněl jasný rozkaz. Odložila jsem tedy vaření oběda, utřela si ruce do zástěry a rozešla se do obývacího pokoje. K mému udivení se na, jindy prázdné zemi, povalovala krabice a okolo ní spousta věcí.

„Co to tu máte?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Táta nás vzal na půdu a říkal, že tohle je poklad,“ odpovídala mi starší dcera s jiskřičkami v očích.

„Opravdu?“ podívala jsem se udiveně na svého muže. Ten v klidu přešel ke mně a políbil mě na tvář: „Samozřejmě.“

Holčičky se přehrabovaly v krabici, když se náhle jedna otočila a povídá: „Tati, ale tohle není žádný poklad. Vždyť je to plný obálek, tady je jedna knížka, nějaký divný náramek, uschlá růže a fotky. Tohle mi teda jako poklad nepřipadá.“

Benjamin se nejprve zadíval na mě a potom na dcery: „Beriško, podívej, pro každého z nás je poklad něco jiného. Pro mě jsou poklady vaše maminka. A tahle krabice byla pokladem vaší maminky a mě, dokud jsme neměli vás dvě.“ Nastalo ticho a mně se začaly po tvářích kutálet slzy.

„Maminko, proč pláčeš? Neplakej,“ rozeběhla se ke mně mladší dcera. Vzala jsem ji do náruče a posadila se s ní na pohovku.

„To jsou slzy štěstí. Že mám vás, víš?“ odpověděla jsem jí.

„Ale vždyť my tě máme taky všichni rádi, mami. Kvůli tomu nemusíš plakat,“ odpověděla mi pohotově. S manželem jsme se začal smát.

„Takže, už mi řeknete, co to je teda za poklad?“ zeptala se po chvíli ta starší.

„To je moje krabička štěstí,” odpověděla jsem jí.

„A co je tohle?” zeptala se a podala mi knihu a nemocniční náramek. Chvilí jsem se na ty věci jen koukala, abych se ujistila, že jsou to opravdu ony.

„Tohle je ta nejkrásnější kniha, kterou jsem kdy četla. A tohle –” zlomil se mi hlas.

Benjamin mě chytil za ruku a vzal si na klín starší dceru: „Tohle je nemocniční náramek, který patřil mně. Vaše maminka mě tehdy v nemocnici zachránila. A abychom na tu dobu, která tehdy panovala, a nanaši lásku nezapomněli, maminka si ho schovala.”

Starší dcera se pousmála: „To je hezký. Povídejte, jak jste se poznali.”

A během vteřiny už obě opakovaly: „Prosím, prosím, prosím, prosím, prosím!”

„Tak tedy dobře, ale budete hodné a hezky poslouchat, ano?” pohrozila jsem jim na oko. Obě dvě poslušně pokývaly hlavou a usadily se na pohovku.

Rok 2021

„Hlavně se uklidni, Annabeth, dýchej,” uklidňovala jsem potichu sama sebe. Měla jsem strach, s každým krokem mi bylo hůř a nejhorší bylo, že moje uklidňovací metody přestávaly fungovat. Procházela jsem vstupní branou, u které mi měřili teplotu a ptali se mě, proč do nemocnice jdu.

„36,2, průkaz máte?” zeptala se mě osoba v obleku, který připomínal skafandr. Těžko říct, jestli to byla žena nebo muž, ale ať už to byl kdokoliv, nezněl vůbec příjemně.

„Mám,” odpověděla jsem potichu a průkaz jim ukázala. Chvilí si mě prohlíželi a nakonec mě pustili branou dovnitř.

„Výborně, dostala ses se dovnitř, první krok máš za sebou, teď už jich zbývá jen tak... sto?” ptala jsem se v duchu sama sebe. Když jsem viděla vstupní halu nemocnice, udělalo se mi mdlo. Všude běhali lidé v bílých pláštích, respirátorech a těch zvláště vypadajících oblecích. Chápu to, v době celosvětové pandemie to snad ani jinak nejde, ale vypadalo to mnohem děsivěji, než jsem čekala. Jako nějaké sci-fi. Vypadala jsem asi jako vyplašené pískle, protože z druhé strany haly na mě začala mávat nějaká žena. Vytřepala jsem z hlavy prvotní šok a rozešla se jejím směrem.

„D-Dobrý den, já, já, já bych tu měla někde vypomáhat,” vymáčkla jsem ze sebe.

„Zdravím, to koktání je u tebe normální, nebo to za chvíli přejde?” zeptala se mě s úsměvem, který jsem poznala pouze podle jejích očí.

Udiveně jsem se na ni podívala: „Ach, promiňte, já jen... nečekala jsem, že je to tu až tak velký chaos.”

Žena se jen rozhlédla po hale a smutně pověděla: „Věř, že jsi ještě neviděla to nejhorší.”

Kam tě vůbec přiřadili?”

Bylo mi naprosto jasné, co tím horším místem myslí, a tak jsem se na ni jen smutně podívala: „Na to nejhorší místo.”

Žena mi soucitně stiskla ruku a podívala se na mě: „Vidím v tobě sílu lva. Ať už tě čeká cokoli, zvládneš to. A myslím tím především všechny nástrahy, které tě čekají nejen v téhle nemocnici, ale i v životě.”

Opětovala jsem jí stisk a pokývala hlavou: „Budu na to myslet. A teď, mohla byste mě prosím nasměrovat, kam jít?”

Žena, podle které mám sílu lva, mě poslala prvního patra, kde už na mě čekali. A víte, jak jsem to poznala? Stálo tam deset lidí, kteří v rukou drželi přesně ty samé obleky, které na sobě měly dvě osoby u brány. Očividně jsem byla poslední. Zase, jako vždycky.

„Slečna Adamsová?” ozvalo se z popředí skupiny, která se na mě celá otočila. Sice jsem nevěděla, komu odpovídám, ale odpověď byla na místě: „Ano, to jsem já.” Postoupila jsem tedy ke skupině, v jejímž čele nestál jeden, ale hned dva doktoři. Muži, oba dva. A ke svému zděšení jsem zjistila, že v celé této až směšně vypadající skupině jsme jen dvě ženy – já a nějaká blondýnka, která vypadala, že se z toho všeho brzy sesype. Ostatně, kdo nevypadal, že?

„Dochvilnost, slečno Adamsová, je přednost lékaře,” podíval se na mě přísně jeden z doktorů.

„Já se strašně moc omlouvám, ale je tu takový zmatek a já nevěděla vůbec, kam jít a...“ nestihla jsem dokončit svoji omluvu.

„Ano, ano, známe tyto výmluvy. Každopádně, ať se to, prosím, už neopakuje. Jde nám o životy, to přece víte,” zdůraznil doktor Elliot, jak jsem vyčetla z jeho cedulky se jménem.

„Samozřejmě, už se to víckrát nestane,” omluvila jsem se ještě jednou, vzala si od druhého, už ne tolik namyšleného doktora, oblečení a zařadila se do skupiny.

„Tak, má někdo nějaké otázky?” nedal nikomu nejmenší šanci se zeptat, „Pokud ne, prosím o podepsání posledních formulářů. Jakmile je vyplníte, prosím, abyste počkali zde, kde bude každému z vás přidělena jedna zdravotní sestra, od níž se dozvíte zbytek,” oznámil doktor Elliot.

„Bezva, takže jsem nestihla začátek, nevím, co a jak, a jediná věc, kterou můžu udělat, je upsat svoji duši v těchto formulářích, žúžo,” zanávala jsem si pro sebe a čekala, než na mě přijde řada.

„Jestli si myslíš, že před tím, než jsi přišla, nám řekl něco užitečného, tak neřekl. Sám přišel o tři minuty později a neudělal nic jiného, než že nám rozdal tyhle mundůry,” ozvalo se mi za zády. S úlevou jsem se otočila. Stál za mnou mladý kluk, mohlo mu být něco kolem dvaceti, takže stejně jako já, a vypadal jako jediný z téhle skupiny normálně.

„Tak to se mi ulevilo, vypadá pěkně protivně a ego je asi věc, která mu taky očividně nechybí, děkuji moc za info,” poděkovala jsem mu. „Mimochodem, jsem Annabeth.”

Usmál se na mě a stiskl mi ruku: „Erik. Jsem rád, že jsi se tu objevila, všichni tihle vypadají jako úplní exoti. A tamta blondýnka, ta, co by mohla být ředitelkou vápenky? Tak ta vypadá každou minutu hůř a hůř, myslím, že tohle nebude práce pro ni.” Oba jsme se podívali jejím směrem a soucitně se na ni usmáli. Zbytečně.

Čekali jsme poměrně dlouho, ale nějak nám to nevadilo. S Erikem jsme si celkem kápli do noty. Vykládal mi o tom, jak poznal na dovolené v Itálii svého přítele. A taky vykládal, jak mají Italové výbornou pizzu. Povídal mi i o tom, že ho jeho rodina zavrhla po tom, co jim řekl, že má přítele. Ale i přes všechnu tuhle bolest, kterou v sobě musel mít, vypadal jako jeden z nejšťastnějších lidí na zemi. „No, takže mám strach, že se teď budeme málo vídat,” dokončil právě svou myšlenku.

„Ráda bych ti řekla, že to bude lepší, ale v téhle době mám strach tohle slovo používat,” stiskla jsem mu ruku. Jen se na mě usmál a už se nadechoval k další větě, alev tom ho někdo přerušil.

„Zdravím, mládeži. Jmenuji se Marie. Poprosím vás, až přečtu vaše jméno, abyste vstali a následovali svoji zdravotní sestru, která se vám vše vysvětlí.”

„Vím, že jsi mě teprve teď poznal, ale můžeme na sebe počkat před nemocnicí, až skončíme? Budu si potřebovat trochu srovnat myšlenky,” požádala jsem Erika.

„Jsem tak moc rád, že jsi se zeptala! Jasně, že počkáme. Budu tam!” řekl mi a rozešel se za zdravotní sestrou. Zbyla jsem tam poslední. Asi nějaký trest za to, že jsem přišla pozdě či co.

„Koukám, že jsme si zbyly,” mrkla na mě zdravotní sestra, která ve mně vidí sílu lva. „Ani nevíte, jakou mám radost, že si mě vezmete pod křídla vy,” řekla jsem jí s notnou dávnou úlevou a vděkem.

„Bude ti vadit, když si budeme tykat? Jsem Marie,” natáhla ruku mým směrem.

„Annabeth, moc mě těší,” stiskla jsem jí. Cestou mi Marie popsala, jak správně oblékat ten kosmický oděv, čeho se vyvarovat a jak se snažit být alespoň trochu v klidu.

„A hlavně si nic nedělej z doktorů a těch, co hlídají u vstupní brány. Myslí si o sobě

kdo ví co, ale přitom jsou to –” zapřemýšlelanad koncem svojí věty. „Úplně stejně obyčejní lidé jako my,” dokončila jsem za ni. Mariiny oči se na mě opět usmály: „Přesně tak. Taková osobnost, jako jsi ty, nám tu chyběla.” Začala jsem se pod respirátorem trochu červenat. Alespoň k něčemu jsou dobré – nemusíte se malovat a nikdo nevidí, když se červenáte. Ale především vás chrání, že ano.

Trvalo mi to přesně třicet minut, než jsem na sebe navlékla celý ten mundúr. Nebudeme si nic nalhávat – je to opravdu fuška. „Podívej, Annabeth, nebudu ti tu mazat med kolem pusy. Uvidíš tu věci, které se ti líbit nebudou. Budeš muset dělat to, co ti někteří řeknou, i když budeš proti tomu. Není to žádná procházka růžovým sadem. A upřímně, opravdu mě velmi mrzí, že ve svých nejlepších letech musí být lidi jako vy zavření tady s námi a bojovat o každý život, který tu je.”

Jen jsem se na Marii podívala a s překvapivou dávkou odvahy v hlase dodala: „Taky mě to mrzí, ale teď už s tím nic neuděláme. Tak mi to pojd’ všechno pořádně ukázat, prosím.”

Nikdy jsem o sobě netvrdila, že jsem silný člověk. Protože nejsem, vím to. Ale to, co se odehrává tady, to by bylo moc i na silného člověka. Nejhorší je pocit toho, že nemůžete udělat vůbec nic, i když byste tak zoufale moc chtěli. Jediná věc, která vám zůstává je naděje. A pokud ztratíte i tu, tak je to konec. Konec všech konců a z toho vás nedostane už vůbec nic.

„No, takže to by tak teoreticky bylo vše. Ale reálně to poznáš, až to přijde,” zakončila svou řeč Marie. Skepticky jsem se na ni podívala, protože jsem věděla, že až to přijde, zapomenu každé slovo, které mi tady teď řekla, a budu se snažit toho člověka prostě nějak zachránit. Takhle přesně to bude. „Kdo se chce naučit plavat, musí skočit do vody,” odvětila jsem.

Marie se na mě jen smutně podívala: „Já vím, že to zní strašně. Taky, že je. Ale o tebe se opravdu vůbec nebojím. Nějak to zvládneš.” Chytila mě za rameno: „Vždyť jsem ti říkala, že máš sílu lva.”

Musela jsem se sama pro sebe usmát. Říkala to tak často, až mi začínalo připadat úsměvné a taky jsem tomu, možná, začínala trošku věřit. „A co ten chlapec, se kterým ses bavila?” mrklana mě najednou Marie.

„Myslíš Erika? Ne, nee! Šmankote, jen to ne. Má přítele! A jsou spolu šťastní,” odpověděla jsem vyděšeně.

Marie se rozesmála. „Jsem ráda, že jsem tě rozesmála,” a začala se smát taky. Nebylo to nejspíše moc vhodné vzhledem k tomu, kde jsme se nacházely, ale nějak jsem tušila, že je

to jedna z posledních šancí se takto smát. Když jsme procházely kolem pacientů, zůstal mi zrak na jednom z nich. Nemohl být o moc starší než já. Měl blonděaté vlasy učesané na patku a pod nemocničním pyžamem se mu rýsovaly svaly. To bylo tak všechno, co jsem dokázala vydedukovat. Obličej měl popelavě bílý a ležel v umělém spánku, všude kolem něj hučely přístroje.

„Marie? Kdo je to?“ zeptala jsem se.

Marie se jen smutně pousmála a odpověděla: „To je náš nejmladší pacient – dvacet pět let. Jmenuje se Benjamin a leží tu už měsíc, moc se nezlepšuje. Nevypadá to pro něj zrovna dobře.“

Nechápavě jsem se na ni podívala: „Jak to, že tu leží v takovém stavu? Vždyť je jen o 6 let starší než já. Tohle se nemá dít, Marie.“

„Nemá, já vím. Ale děje. Ten kluk za to ani nemůže. Byl vypomáhat v Brazílii s nějakou neziskovou organizací, a když se vraceli zpět, seděl v letadle vedle nějakého muže, kterému sezačalo hodně špatně dýchat, a nakonec zkolaboval. Tak se mu snažil co nejrychleji pomoci. Jenže ten muž byl nakažený a přenesl nákazu na Bena. Zprvu to vypadalo jako obyčejné nachlazení, ale zanedlouho se to šíleně zhoršilo, přidal se k tomu zápal plic a nakonec skončiltady,“ odříkala smutně jeho příběh.

„To je... příšerný. Ten kluk tráví nejlepší léta svého života v nemocnici, protože se snažil zachránit někoho jiného. Zatracená pandemie. Já vím, že už jsem to říkala, ale tohle se opravdu dít nemá! Vždyť se na něho podívej, vypadá jako nejhodnější člověk pod sluncem. Tak strašně moc bych mu chtěla pomoci, tak moc,“ podívala jsem se zoufale na Marii a pak znovu na něj.

„Drahoušku, jediná věc, kterou pro něj můžeš udělat je, že se tu o něho budeš starat. Nic jiného, bohužel, nezmůžeš. Ale podívej se na sebe. Taky trávíš svá nejlepší léta v nemocnici. Sice se každý nachází v naprosto odlišné situaci, ale přesto jste si tak trochu podobní, víš?“ koukla na mě Marie.

Zmateně jsem se na ni podívala: „Jak podobní? Maruško, já vím, že se mě snažíš uklidnit, ale ten kluk už se možná nikdy neprobere. A já? Já stojím tady, živá a zdravá. Myslím, že si nejsme podobní vůbec ničím.“ Marie je pokrčila rameny: „Jak myslíš, Annabeth. Ale já si pořád myslím, že mám pravdu. A mimochodem – má modré oči,“ usmála se na mě a odešla.

Zůstala jsem tam stát sama. Bylo to až děsivé. Jediné zvuky, které bylo slyšet, byly přístroje akousky konverzací z místností, kde pobývaly sestry. Nic víc. Cítila jsem se úplně mizerně. Ten kluk mě naprosto dostal. Přistihla jsem samu sebe uvažující nad myšlenkou, že

kdybych mohla, hned bych si s ním vyměnila místo. Tuhle myšlenku jsem rychle vytřepala z hlavy a šla zpět za Marií.

Už jsem skoro vcházela do místnosti, když v tom se ozval hrozný randál – siréna, která značila příjezd nového pacienta. Rychle kolem mě začaly pobíhat sestry a já se snažila v nějaké z nich rozpoznat Marii. Marně. „Hej ty, co se tu motáš? Potřebujeme pomoc. Pojd’!“ rozkázala mi. Nezbývalo mi nic jiného než ji poslechnout. Rozběhla jsem se s ní do jediného volného pokoje a začala zapínat všechny potřebné přístroje.

Stihli jsme to za minutu dvanáct. Jakmile se rozsvítil poslední přístroj, do místnosti vrazilo spoustu lidí společně se starší ženou na lehátku. Její obličej byl stejně popelavě bílý jako ten Benjaminův. A vypadala úplně stejně bezmocně, jako všichni ostatní lidé, co tu leželi. Bylo mi ještě hůř než před chvílí. A jelikož vevnitř už mě stejně nepotřebovali, vydala jsem zpět na sesternu.

Když jsem procházela kolem Benjaminu, něco mě donutilo se zastavit. Celou cestu jsem koukala do země a teprve až u jeho lůžka jsem zvedla oči. Nevím, co to bylo, ale bylo to zvláštní. Dívala jsem se na něj a přemýšlela, jak se musí cítit jeho rodina – pokud nějakou má, ale dost pravděpodobně ano. Musí si připadat tak bezmocní. „Tak strašně moc ráda bych ti pomohla,“ zašeptala jsem sama pro sebe. A přesně v tu chvíli se stalo něco neuvěřitelného.

Koukala jsem zpřímá do hlubokých modrých očí. Těch očí, které už měsíc byly zavřené. Zpanikařila jsem a rozběhla se co nejrychleji najít Marii.

„Marie, Marie... on ... –“ nemohla jsem popadnout dech.

„Annabeth, co se děje? Co se stalo?“ třásla se mnou vyděšeně.

Stále jsem popadala dech: „Benjamin! Koukal se... koukal se na mě! Měl otevřené oči!“ Marie se vyděšeně podívala na svoji kolegyni a obě dvě se rozeběhly směrem k Benjaminovi.

„Nesnáším běh!“ zanářovala jsem si sama pro sebe a rozběhla se za nimi.

V okamžiku, kdy jsem doběhla – no, spíš se dobelhala –, za nimi, stály už obě vedle Benjaminu. Měl otevřené oči a koukal na ně. Na obě dvě. Kýval hlavou na souhlas, reagoval. Bylo to jako zázrak. Ani nevím proč, ale po tváři mi začaly téct slzy – slzy štěstí. Vešla jsem za nimi do pokoje.

„Proč brečíš?“ posmívala se mi Marie.

„Vždyť ty taky brečíš! Tak, co děláš!“ dloubala jsem do ní. Nebrečela jsem jenom já a Marie, ale také třetí sestra, která s námi v pokoji byla. Benjamin se na nás díval skrz polootevřené oči, protože byl pořád ještě hodně slabý. Ale věřím tomu, že kdyby mohl,

nejraději by z toho pokoje odešel. Protože horší než jedna brečící, jsou dvě brečící ženy. A ještě horší než dvě brečící ženy, jsou TŘI brečící ženy! Ale je důležité zmínit, že to pořád byly slzy štěstí, takže se to takhle možná ani nepočítá.

„Tak jo, myslím, že stačí, když tu bude jen jedna z nás,” ozvala se Marie.

„Annabeth, můžeme tě tu nechat?” podívala se na mě.

S vyděšeným výrazem jsem se na ni podívala: „M-Mě? Samotnou? Tady? Co, když se něco stane?”

Mariiny oči se na mě usmály: „Kdyby se cokoliv dělo, stačí zmáčknout tohle tlačítko. Ale nepředpokládám, že by se mělo dít cokoliv špatného. Dnešní den už se budou dít jen samé dobré věci. Cítím to.” Trošku skepticky jsem se na ni podívala, ale nakonec jsem přikývla. Ostatně, co jiného jsem taky měla dělat? Marie byla moje nadřízená a v podstatě to byl úkol, který jsem musela splnit. Ale nestěžuji si! Lepší hlídat jednoho, celkem pohledného pacienta, než dalších dvacet.

Tak jo, co tak můžu dělat? Mluvit spolu nemůžeme, hýbat se taky moc nemůže. „Tak jo, Annabeth, myslí. Časopisy tu nemá, knížky předpokládám –“ pohled se mi zastavil na malé knížečce položené na stolku vedle postele. Chvilí jsem přemýšlela, jestli ji vzít do rukou nebo ne. Přeci jen nebyla moje a rozhodně mi nepřísluší sahat na cizí věci. Nakonec jsem se tedy odhodlala a knihu vzala. „Proč je havran jako psací stůl?” odříkala jsem si sama pro sebeoblíbený citát z knihy a vzala ji ze stolku.

Posadila jsem se vedle postele a začala si číst – nahlas. Chtěla jsem přehlučit zvuky těch otravných přístrojů, které Benjamin drží při životě. „Jedno z nejhlubších tajemství života je, že jediné, co v něm opravdu stojí za to, je dělat něco pro jiné,” dočetla jsem zrovna větu, když jsem uviděla pohyb – pohyb ruky. Odložila jsem tedy knihu a vstala ze židle. Pro všechny případy jsem popošla k jeho lůžku a položila své ruce na jeho postel. Koukala jsem na jeho stále popelavě bílou pleť. A pak se to stalo.

Všechno se to seběhlo strašně rychle. Z ničeho nic se jeho ruka ocitla na té mé, zpřímá jsme sikoukali do očí a do toho všeho vešla do pokoje Marie.

„Koukám, že jsi nám vyléčila našeho mladého pána,” říkala s jiskřičkami v očích. Opatrně jsem vytáhla svou ruku zpod té jeho a otočila se na ni: „Benjamin pohnul rukou, Marie. To je skvělá zpráva!” odpověděla jsem pohotově a předstírala, že jsem její poznámku přeslechla.

„To je vážně skvělá zpráva,” usmálase na mě, „ale dneska už toho asi víc neuvidíš, máš padla.” Zvláštní. Celý den jsem si nepřála nic jiného než odejít z téhle nemocnice, a teď se mi nějak nechce.

„Dobře, uvidíme se zítra, mějte se,“ rozloučila jsem se ale spěšně a šla se převléct. Vysvlékání mi zabralo překvapivě méně času než oblékání, takže než jsem se nadála, stála jsem před nemocnicí. Cítila jsem se tak volná. Na chvíli jsem zavřela oči, zhluboka dýchala a jen poslouchala zvuky okolo.

„Annabeth?“ ozvalo se za mnou. Byl to Erik a vypadal naprosto stejně ztrhaně jako já. Jen jsme se na sebe smutně pousmáli. „Tak? Povídej, vypadáš hůř než já,“ začal Erik.

„Díky? To člověku zvedne náladu,“ dodala jsem ironicky.

„Promiň, já jsem to tak nemyslel. Jen... ráno jsi vypadala o něco míň pochmurněji? Nebo tak něco?“ hledal správná slova.

„To je v pohodě, chápu to. Vypadám jako čarodějnice, je mi to naprosto jasný,“ zavtipkovala jsem a snažila se tím uvolnit celou situaci. Zabralo to. Nakonec jsem ale nechala Erika, aby začal.

Zjistili jsme, že bydlíme s Erikem kousek od sebe, takže jsme měli společnou cestu, díky které jsem trochu vypustila páru. Povídali jsme si, dokonce občas padl i nějaký vtip. Erik mi také vykládal, že si na něj zřejmě zasedl nějaký doktor. Nejen, že mu říkal Emanueli místo Eriku (absolutně nechápu, proč?), ale také ho neustále zesměšňoval. Erik se ale nedal. Sice se mu nesnažil vymluvit, že jeho jméno opravdu není Emanuel, ale za to si získal srdce snad všech sestřiček na celém oddělení a taky správně odhadl jednu zlomeninu. Jsem na něj pyšná! Dohromady se neznáme ani den, ale i tak mám pocit, jako bych ho znala celý život.

Po jeho vyprávění přišla řada na mě. Popsala jsem mu Marii, jakožto moji nadřizenou. Taky jsem mu vyprávěla o Benjaminovi, úplně všechno, potřebovala jsem to ze sebe dostat.

„Takže ty sis našla za první den, v tomhle pekle, přítele. Chápu to dobře?“ zeptal se rozesmátě Erik.

„Šmankote, to ne! Jen ti prostě říkám, co se stalo. Vždyť mě vůbec nezná a možná si na to ani nebude pamatovat, až se dostane z nemocnice,“ odpověděla jsem vyděšeně.

„Ale líbí se ti, ne? Jinak bys o něm takto nemluvila,“ položil mi přímou otázku.

Začala jsem se červenat: „Líbí.“

Erik se usmál: „Tak to je skvělé! A počkej, až se z té nemocnice dostane! Teď ti tady přísahám, že se jednou vezmete!“

Nevěřicně, ale s úsměvem jsem na něj jen koukala: „To víš, že jo. A budeme nejhezčí pár na světě!“

Rok 2036

„Strýček Erik měl pravdu – vzali jsme se. A díky tomu, máme vás dvě,” cvrnkla jsem každou do čela a Bena políbila. Dlouze a šťastně. „Fuuj,” ohrnula nos ta starší. „Maminko, a co je to tedy za knížku?” zeptala se mladší z nich. Vzala jsem knihu do rukou a chvíli si ji prohlížela.

„Zvědavější a zvědavější. Proč je havran jako psací stůl?” promluvila jsem na ně tajemně.

„Nebolí tě hlava, mami?” podívala se na mě se zděšením starší dcera.

Usmála jsem se na ni: „Ta knížka se jmenuje Alenka v říši divů. A mám ji schovanou, protože jsem ji četla vašemu tatínkovi, když byl v nemocnici. Každý den jsem za ním chodila a četla mu. Věděla jsem, že i když spí, slyší mě.”

„Takže máma tě vysvobodila tak jako princeznu, tati! Akorát ti teda nedala pusu – ble, ale četla ti.”

Benjamin se usmál: „Přesně tak, vaše maminka mě probudila k životu. A díky tomu tu teď můžeme žít šťastně až navěky.”